

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **C. J.**, za účasti: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí původně žalované Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 30. 3. 2010, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2010, čj. 7 A 145/2010 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha (dále jen „původně žalovaná“) zrušila rozhodnutím ze dne 30. 3. 2010 žalobci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky [uvedené rozhodnutí není součástí spisového materiálu, není proto známa ani jeho spisová značka, jeho existence se podává z rozhodnutí původně žalované ze dne 5. 8. 2010, čj. CPPH-15841/ČJ-2010-60-KP, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) – poznámka Nejvyššího správního soudu].

II.

2. Žalobce napadl shora označené rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 9. 9. 2010, čj. 7 A 145/2010 - 16, odmítl. Žalobce brojil proti tomuto usnesení kasační stížností (dále také „kasační stížnost I“) a současně požádal o ustanovení advokáta pro řízení o této stížnosti. Usnesením ze dne 14. 12. 2010, čj.

7 A 145/2010 - 31, městský soud zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta.

3. Městský soud shledal nevěrohodným tvrzení žalobce o tom, že nemůže pracovat v ČR a nedisponuje tedy žádnými prostředky. Uvedl, že pokud žalobce pobývá na území ČR již od roku 2005, není zřejmé, jakým způsobem uspokojuje své základní životní potřeby. Žalobce podle soudu nedoložil, že nemá dostatečné prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., nesplnil tedy podmínky pro osvobození od soudních poplatků, které mu proto nebylo přiznáno, a z téhož důvodu byla zamítnuta i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, čj. 7 Azs 343/2004 - 50 (č. 537/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz), podle kterého soud nezjišťuje z úřední povinnosti finanční možnosti účastníka, který žádá o osvobození od soudních poplatků a nesplnil povinnost doložit nedostatek finančních prostředků,.

4. Závěrem městský soud konstatoval, že *„(z)ároveň je kasační stížnost (žaloba) zjevně nedůvodná“*, neboť žalobce podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, aniž by proti němu brojil odvoláním, které bylo ve věci přípustné. Touto okolností rovněž odůvodnil své rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta žalobci.

III.

5. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení městského soudu kasační stížností (dále také „kasační stížnost II“) z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

6. Stěžovatel předně namítl, že podmínky pro osvobození od poplatků a ustanovení advokáta splňuje, a soud zamítnutím jeho žádosti zabránil meritornímu projednání věci.

7. Proti usnesení městského soudu stěžovatel brojil obecným tvrzením, že soud nevyhodnotil jeho situaci v souladu se zákonem a dopustil se zásadního pochybení, které mělo dopad na jeho hmotně-právní postavení. Uvedl, že soud hrubě pochybil při výkladu práva a nerespektoval ustálenou judikaturu.

8. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že soud nezohlednil skutečnost, že veškeré úspory užívá na svoji obživu a úhradu studií. Namítl také, že své majetkové poměry dostatečně doložil potvrzením o majetkových příjmech. Městskému soudu přitom vytkl, že pochyby o věrohodnosti tvrzení stěžovatele neodstranil výzvou k doplnění a objasnění podání.

IV.

9. Městský soud nezaslal kasační stížnost II. žalovanému k vyjádření.

V.1

10. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost II. ani na zastoupení stěžovatele advokátem (obdobně srov. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 - 41 (č. 486/2005 Sb. NSS) a ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37.

V.2

11. Dále Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti II. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost II. není důvodná.

13. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle které městský soud nezohlednil skutečnost, že veškeré úspory stěžovatel užívá na svoji obživu a úhradu studií. Zdejší soud se na tomto místě zcela ztotožnil se závěrem městského soudu, který dovodil nevěrohodnost tvrzení stěžovatele, že nemá žádné finanční prostředky a nemůže v České republice pracovat. Není totiž zřejmé, jakým způsobem by stěžovatel mohl uspokojovat své základní životní potřeby a hradit své studium, byla-li by tato jeho tvrzení pravdivá. Nejvyšší správní soud tedy posoudil úvahu městského soudu jako správnou a stížní námitku neshledal důvodnou.

14. Dále Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že stěžovatel řádně doložil své majetkové poměry. V postupu městského soudu, který z důvodu nevěrohodnosti zmíněných tvrzení zaujal stanovisko, že stěžovatel nedoložil, že nemá dostatečné prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., nespatřuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení. Na odůvodnění rozhodnutí městského soudu pak pro stručnost také odkazuje. K uvedené otázce Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že i z obsahu kasační stížnosti je zjevné, že údaje obsažené v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech nebyly pravdivé. Stěžovatel totiž městskému soudu mj. vytkl, že nezohlednil správně okolnost, že stěžovatel ze svých úspor hradí vlastní obživu a studium. Ve vyplněném formuláři v bodu VII. „*Osobní majetek (...cenné papíry, úspory apod.)*“ přitom stěžovatel zaznamenal, že žádný takový majetek nemá. I tento rozpor tedy svědčí o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele.

15. V návaznosti na vypořádání předcházející stížní námitky Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepravdivost tvrzení stěžovatele ohledně splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby jeho žádosti mohlo být vyhověno. Ke stejnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 39/2009 - 88 (publikován pod č. 1962/2010 Sb. NSS). V této souvislosti Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že městský soud měl stěžovatele nejprve vyzvat k opravě a doplnění podání. Jak ostatně uvedl v napadeném rozhodnutí i městský soud, podle judikatury Nejvyššího správního soudu je povinností účastníka řízení doložit nedostatek finančních prostředků, přičemž soud jeho finanční možnosti z úřední povinnosti nezjišťuje. Z uvedeného vyplývá, že není úkolem soudu řádně a dostatečným způsobem zjistit všechny rozhodné okolnosti, nýbrž je povinností účastníka, aby svoji žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta dostatečně odůvodnil. Není tudíž na místě, aby soud v případě, že tvrzení účastníka jsou nedostatečná či nepravdivá, vyzýval k doplnění a objasnění podání. Nejvyšší správní soud tedy neshledal postup městského soudu nezákonným, a proto odpovídající stížní námitce nepřisvědčil.

16. Stěžovatel nedoložil nedostatek finančních prostředků, a nesplnil tedy podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Jelikož prokázání existence těchto předpokladů je podmínkou pro ustanovení zástupce z řad advokátů, městský soud v souladu se zákonem zamítl i tuto žádost stěžovatele.

17. Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadené usnesení městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost II. zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

18. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

19. Krajský soud bude po právní moci tohoto rozsudku dále pokračovat v řízení o kasační stížnosti I. postupem podle § 108 odst. 1 s. ř. s., přičemž neopomene vyzvat stěžovatele k zaplacení soudního poplatku.

20. Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že s ohledem na zánik původně žalované [§ 161 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování Nejvyššího správního soudu] pokračoval v řízení s Ministerstvem vnitra, na které odpovídající pravomoc původně žalované přešla (§ 165 zákona o pobytu cizinců).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu